

عنوان مقاله:

جایگاه مهارت های زندگی در نظام تعلیم و تربیت

محل انتشار:

مجله مطالعات روانشناسی و علوم تربیتی، دوره 4، شماره 22 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسنده:

فهیمه پورصاحبی -

خلاصه مقاله:

مهارت های زندگی را می توان مجموعه ای از توانایی ها که زمینه سازگاری و رفتار مثبت و مفید را فراهم می آورند دانست. این توانایی ها فرد را قادر می سازد مسئولیت نقش اجتماعی خود را بپذیرد و بدون لطمه زدن به خود و دیگران با خواسته ها و انتظارات و مشکلات روزانه به ویژه در روابط بین فردی به شکل موثر روبرو شوند. با این توصیف مهارت هایی که به مهارت های زندگی موسوم هستند بی شمارند و ماهیت و تعاریف آنها نسبت به فرهنگ ها و موقعیت ها تغییر می یابد (طارمیان، ۱۳۸۰، ص ۴۵). امروزه علی رغم تغییرات عمیق فرهنگی و تغییر در شیوه های زندگی، بسیاری از افراد در رویارویی با چالش های زندگی فاقد توانایی لازم و اساسی هستند و همین امر آنها را در برخورد با مسائل و دشواری های زندگی روزمره و مقتضیات آن آسیب پذیر کرده است. برای رویارویی با این مشکلات دستیابی به توانمندی ها و مهارت های زندگی ضروری است. یادگیری مهارت های زندگی فرد را بر رویارویی و مواجهه موثر با چالش ها و نیز غلبه بر تنش ها و مشکلات پیش رو در زندگی آماده می کند. با توجه به اهمیت و نقش یادگیری مهارت های زندگی در پیشگیری از رفتارهای مخرب و تاثیر آن بر بهبود زندگی فردی و اجتماعی، آموزش آن، بخشی از برنامه های نظام های آموزشی را به خود اختصاص داده است. آموزش مهارت های زندگی همچون حل مساله، تصمیم گیری، مهارت ارتباطی و بین فردی، خودآگاهی و... از اهداف بنیادی نظام های آموزشی است. در نظام آموزشی ایران نیز آموزش مهارت های زندگی به دانش آموزان در دوره های گوناگون تحصیلی ذکر شده است (صافی، ۱۳۷۹).

کلمات کلیدی:

مهارت های زندگی، مولفه های مهارت های زندگی، نظریه های یادگیری، روش های تدریس مهارت های زندگی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1526350>

